

Op een frisse middag in de herfst zat Das in zijn knusse huisje een nieuwe sjaal te breien. Maar opeens hoorde hij vreemde geluiden buiten.

Wat is daar aan de hand? vroeg hij zich af.
En hij liep vlug naar de deur.

Buiten in de zon stonden Egeltje en Konijn. Op de grond zaten drie piepende vogeltjes.

‘Das! Wat moeten we doen?’ riep Egeltje. ‘Deze arme vogeltjes zijn hun groep kwijtgeraakt!’

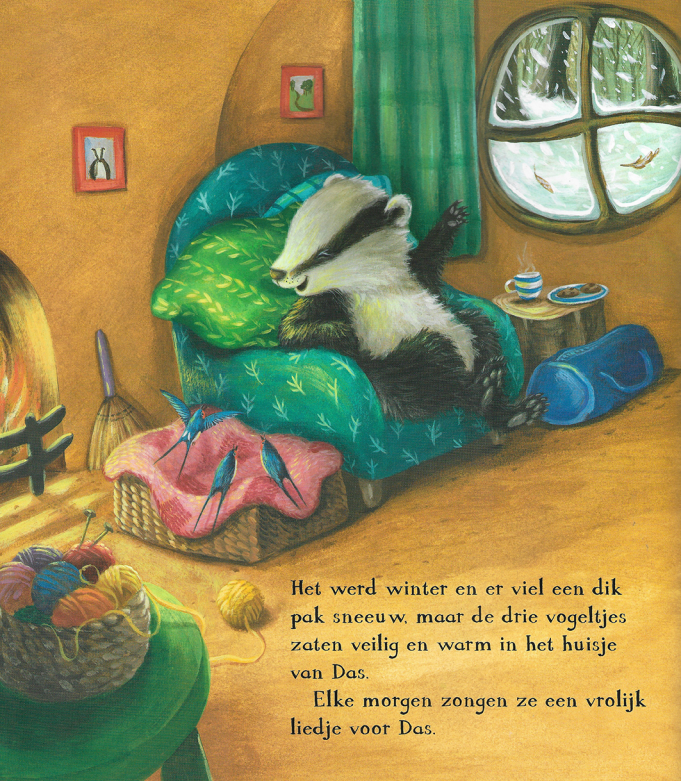
‘Ze vlogen naar het zuiden omdat het winter wordt,’ legde Konijn uit, ‘en toen raakte dit vogeltje gewond.’

Das pakte het kleinste vogeltje op. 'Och! Je vleugeltje is beschadigd,' zei hij. 'Waarom blijven jullie niet bij mij tot jij weer sterk genoeg bent om te vliegen?'

'Dank je wel! Dank je wel! Wat aardig van je!' piepten de vogeltjes.

Het werd winter en er viel een dik pak sneeuw, maar de drie vogeltjes zaten veilig en warm in het huisje van Das.

Elke morgen zongen ze een vrolijk liedje voor Das.

Elke dag was gevuld
met vrolijkheid en
gezelligheid.

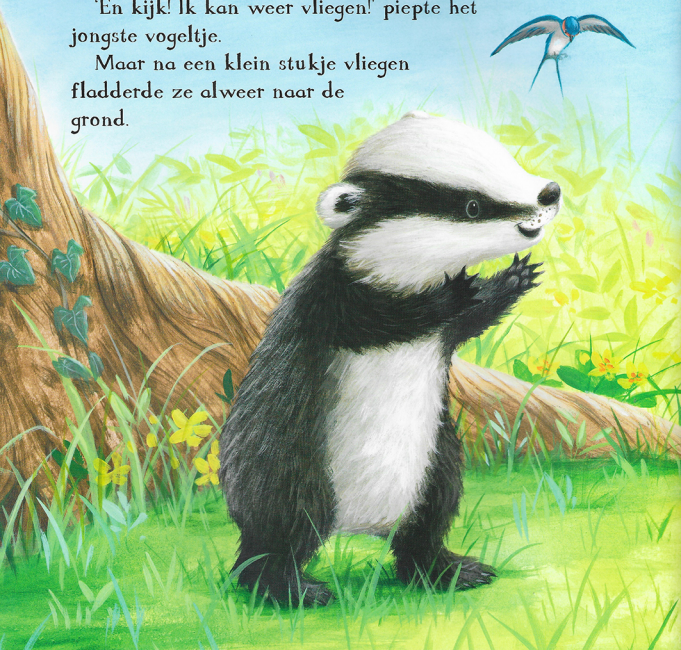
En elke avond
vertelden ze elkaar
verhaaltjes bij de
open haard.

Op een morgen, toen Das wakker werd, hoorde hij dat de vogeltjes nog harder zongen dan normaal.

'Het is lente!' tsjilpten ze.

'En kijk! Ik kan weer vliegen!' piepte het jongste vogeltje.

Maar na een klein stukje vliegen fladderde ze alweer naar de grond.

's Avonds zag Das dat ze verdrietig bij het raam zat.

'Onze groep komt al bijna weer terug,' snikte ze. 'Hoe kunnen wij nou met ze mee-gaan als ik maar een klein stukje kan vliegen?'

'Maak je geen zorgen,' glim-lachte Das. 'Voor elk probleem bestaat er een oplossing!' En zijn ogen glinsterden, want hij had een idee.

